

Dos espais polítics

Ahores d'ara, dilluns 30 de juny, encara no se sap de segur cap a quin partit es decantarà el disputat diputat número 16 per la circumscripció de València. Fluctuant, des d'un primer moment, entre Esquerra Unida i Unión Valenciana, l'exigua diferència entre les dues forces polítiques ha portat a un guerrerat recompte acta per acta, vot a vot, i s'anuncia un seguit d'impugnacions que ajornaran la proclamació definitiva fins a aquest cap de setmana. Amb tot això, la tensió electoral al País Valencià s'ha mantingut amb una forta expectativa. No per casualitat, certament. El mapa politico-electoral del nostre país canviarà qualitativament si és l'un o l'altre el partit que s'emporta el diputat al final de l'escrutini.

Si el diputat cau en mans de la Unión Valenciana, ens trobarem que «nuestra voz en Madrid» serà un ex-alcalde franquista, vinculat molt directament als grups de pressió econòmics que han protagonitzat el boom constructor i especulador a la ciutat de València. Unión Valenciana, a més, és una simbiosi explosiva d'un blasquisme residual, un anticatalanisme patològic i un franquisme urbà i crispat. L'intent de certs mitjans de comunicació de presentar aquesta estranya amalgama com un partit «regionalista» xoca amb la realitat d'una força política essencialment antivalenciana. Veure com el seu penó portaveu a les Corts valencianes, Manuel Campillos, s'enfrontava, una altra volta, dijous passat, en castellà, a la tímida política lingüística desplegada pel conseller Ciscar, tot defensant la voluntarietat en l'aprenentatge del valencià —cada vegada deixen més clar que l'enemic no és ja el «català», sinó el «valencià»— esborra qualsevol dubte pel que fa al caràcter antinacional d'aquest partit provincial.

Tota una altra cosa fóra que el diputat elegit, finalment, siga d'Esquerra Unida. Aquesta coalició electoral manté una actitud de respecte i, en part, d'assumpció, del fet nacional del País Valencià, alhora que contempla uns continguts progressistes i compromesament democràtics. Dit això, resulta summament sorprenent que la primera reacció d'alguns dels seus representants, davant els resultats electorals, en principi negatius, haja estat culpar els nacionalistes valencians que havien decidit de presentar-s'hi aplegats sota unes sigles pròpies.

Més comprensible és l'actitud d'alguns òrgans de comunicació de la ciutat de València, amb persistents i ben antics tics lerrouxistes, paràsits de l'administració, que han trobat en UPV el boc emissari per explicar la pèrdua inicial de l'escó d'Esquerra Unida per un marge de vots escàs, molt escàs.

Una visió massa simplista de l'horitzó polític valencià. Tal com ha assenyalat Bandrés, Esquerra Unida és un projecte de reconstrucció de l'esquerra espanyola, que en

part, ha d'esmenar la disgregació que durant els darrers anys ha patit el PCE. Aquest projecte, evidentment, té alguns punts de contacte amb qualsevol alternativa nacionalista valenciana, però també hi manté discrepàncies importants, que dirigents de la mateixa UPV es van encarregar de matisar oportunament, quan el partit es va mostrar reaci a qualsevol tipus de coalició. En aquestes planes, el mateix Ernest Garcia, cap de llista per la circumscripció de València, utilitza un terme molt clar: «assimilació».

El debat que es va obrir al si del nacionalisme valencià acabà amb la decisió unànime per part d'UPV per tal de presentar-se a aquestes i a les pròximes eleccions autonòmiques i locals en solitari. Ara és el moment oportú, després de mesurar què han donat de si les urnes, de replantejar el debat en els mateixos termes o en uns altres. La decisió, però, només correspon als protagonistes. El panorama polític valencià exigeix l'existència de les dues alternatives, la reagrupació de les forces a l'esquerra del PSOE i la consolidació d'un espai nacionalista amb veu pròpia, que haurà de traçar sense pressions la pròpia trajectòria, les pròpies estratègies. El debat nacionalista s'inicia aquesta mateixa setmana des d'EL TEMPS.

Uns hàbits «estrany», encara

Alguns mitjans de comunicació ja se n'han fet ressò. El dia 19, poc abans del final de campanya, Doméneq Umbert, fotògraf a Barcelona d'aquest setmanari, i Ricard Cugat, fotògraf d'*El Món*, cobrien la informació d'un míting del PSC-PSOE que comptava amb la presència de Felipe González. Una acció de protesta d'un grup d'objectors de consciència va ser reprimida durament per les FOP. Després de captar aquesta escena, els dos fotògrafs van abandonar l'acte, però en la via pública, van ser abordats per tres individus que, violentament, els van exigir els rodets del reportatge.

Tots tres es van identificar com a funcionaris de la policia i van exhibir unes plaques identificatòries. Segons ells, les imatges havien estat obtingudes «de forma indeguda». Després de fer-se amb els rodets i d'exigir-los la documentació i totes les dades personals, van desaparèixer. Tant *El Món*, com l'Associació de Catalunya, com EL TEMPS, han presentat les denúncies oportunes. Aquests fets, greus, molt greus, no es poden continuar produint. Si queda demostrada la intervenció de funcionaris del Cos Superior de Policia en tot aquest afer, les mesures que s'hagen de prendre han de tenir ben present que no es pot produir ni un atac més des d'instàncies oficials a la llibertat d'expressió ni al lliure exercici professional dels treballadors de la informació.